

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME — SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER
6117 St. Clair Avenue Cleveland, Ohio

Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:

Za Ameriko in Kanado, na leto \$5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00.
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50.
Za Cleveland, po raznašalcih: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00.
Za Evropo, celo leto, \$7.00.
Posamezna številka, 3c.

SUBSCRIPTION RATES:

U.S. and Canada, \$5.50 per year; Cleveland, by mail, \$7.00 per year.
U.S. and Canada, \$3.00 for 6 months Cleveland, by mail, \$3.50 for 6 months.
Cleveland and Euclid, by carriers, \$5.50 per year, \$3.00 for 6 months.
European subscription, \$7.00 per year.
Single copies, 3c.

JAMES DEBEVEC and LOUIS J. PIRC, Editors and Publishers

Entered as second class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

No. 267, Mon., Nov. 14, 1938

Privatne industrije in WPA.

Nekaj posebnega, nepričakovane in nenavadnega je dejstvo, ki se opazuje zadnje tedne v mnogih krajih dežele, da kljub temu, da so privatne industrije od julija meseca naprej zaposlile v svojih tovarnah 1,000,000 do 1,500,000 prej brezposelnih, da se to število v vrstah WPA delavcev sploh nič ne pozna. Nasprotno, uradne številke kažejo, da odkar se je začelo delo odpirati v nekaterih privatnih industrijah, da je bila WPA administracija prisiljena najeti nadaljnjih 500,000 ljudi k javnim delom, kar je nekaj nezaslišanege.

Pri tem seveda nastane vprašanje, kako namerava WPA administracija znižati število svojih uslužbencev in kakšni so načrti, da se zniža to število. Očividno je, da tako ne more naprej, da bi namreč privatne industrije odpirale, a priglasi bi se novi delavci za WPA dela.

WPA administratorji sami ne vedo, kako in kaj. Kot en vzrok navajajo, da je za WPA dela pripravljen vedno kakih tri milijone delavcev več kot pa je del na razpolago pri WPA. In največ WPA prosilcev je tedaj, kadar se odpirajo privatna dela, ko eden ali drugi dosedanji WPA uslužbenec gre v privatno industrijo, a se takoj trije drugi registrirani relifni delavci oglašijo za njegovo delo.

Glasom uradne statistike je bilo 28. oktobra, 1938, vseh WPA delavcev na vladnih listinah 3,128,000. To je ogromno zvišanje, ako pomislimo, da je znašalo število istih delavcev septembra meseca 1937 le 1,450,000. Najvišje število WPA delavcev, ki je bilo sploh kdaj prej zaposlenih pri WPA, smo imeli februarja meseca leta 1936, ko je 3,036,000 relifnih delavcev vršilo WPA dela.

Kongres je letos dovolil \$1,000,000,000 izredni kredit za WPA dela. Ko se je to razvedelo med relifnimi delavci, so se začeli v trumah registrirati za WPA dela. Toda kongres je dovolil omenjeno svoto predsedniku pod pogojem, da bo uporabljena do 1. marca, dočim predsednik trdi, da že februarja denarja ne bo več na razpolago.

Se nekaj drugih, manjših vzrokov je, da so se vrste WPA delavcev zvišale. V severo-vzhodnih okrajih so orkanji in strašni viharji spravili stotine ljudi na beraško palico, dočim je pridele bombaže v južnih državah letos tako malenkostne, da ljudje nimajo dovolj, da bi se preživljali.

Da otvoritev del v privatnih industrijah nikakor ne zniža del pri WPA nam precej jasno kažejo številke iz države Michigan: Michigan država je središče avtomobilske industrije in tam je dobilo zadnje čase največ bivših WPA delavcev delo v avtnih tovarnah. Toda tekom dveh mesecev se je število WPA delavcev v državi Michigan znižalo samo od 210,000 na 190,000, dasi se verjetno poroča, da so privatne industrije pritegnile najmanj 60,000 delavcev.

Drugi zopet računajo, da se je pojavilo nenavadno število delavcev v mestih, ki so tekom poletja delali na farmah. Ti so sedaj brez zaslužka, in njih prvo delo, ko so prišli v mesto, je bilo, da so hoteli v relifni urad in se tam registrirati ter sedaj čakajo za WPA delo. Mnoge je začelo skrbeti, kdaj bo tega konec. Zvezna vlada je dosedaj potrošila za brezposelnost nekako \$12,000,000,000. Da je dobila potrebni denar, si je morala denarna sredstva izposoditi in mora na denar plačevati obresti.

Administrator WPA del Hopkins je bil vprašan te dni, kaj on misli glede silnega števila ljudi zaposlenih pri WPA. Hopkins je odgovoril: Po mojem mnenju bo to vprašanje še dolgo med nami. Pomisliti moramo, da se število delovnega prebivalstva v Zedinjenih državah prehitro množi. Vsako leto postane v Ameriki nekaj nad 700,000 oseb sposobnih za samostojno delo. Ako računamo, da jih nekako 200,000 umre, tedaj je preostanek še vedno 500,000 na leto. To je problem, s katerim mora vlada računati in s katerim se bo moralo prihodnje zasedanje kongresa resno pečati.

Kaj pravite!

V Clevelandu so državljani volili za mestne uslužbence civilno službo (civil service). To pomeni, kdor ima civilno službo ali izkušnjo, ga ne more spraviti od dela nobena politična sila. Se reče, če ga hočejo, že najdejo vzrok. (To povemo, da ne bo kake pomote). Zdaj bodo morali vsi mestni uslužbeni delati izkušnjo. Kdor je bo prestal, bo dobil diplomu in ostal bo v službi. Tako izkušnjo morajo delati vsi, to je, tudi cestni pometalci, pobiralci smeti in sploh vsi, ki so plačani od davkov. Vprašanje je zdaj, kdo bo spraveval cestne pometalce pri izkušnjah. Kakšne vrste profesor bo to moral biti, da bo dovolj učen za izpraševalca?

Kakšno smolo imajo nekateri ljudje zase in pri tem osmolijo še druge! Tako poznamo nekega prominentnega rojaka, ki je bil socialist. Pa je videl, da tam ni nič kruha, je šel k republikancem in pchvall Hooverja. Komaj je to storil, je bil Hoover na dlci in z njim naš ljubi rojak. Potem je šel h komunistom. Ker pa ti nimajo prihodnjih 135 let nobenega izgleda, da bi v Ameriki kam prišli, se je z vso hito vrgele demokratom v naročje in podprl Sawyerja z vsemi štirimi. Komaj je to storil, je bil Sawyer — poražen. Če bo ta človek agitiral leta 1940 za Roosevelta, nima Roosevelt absolutno nobene prilike do izvolitve.

BESEDA IZ NARODA

Preveč je priznanja!

Dokler sem prejemal samo pismena in brzobjavna čestitanja na odlikovanju sem lahko molčal in te ohranil za se. Ko pa pišejo v javnosti, kakor je naredila za vse dobro vedno vnetja Mrs. Marija Kurnik in kar so napisali naši uredniki v listih A. D., Glasilo KSKJ in A. Slovenca, to gre pa veliko dalje, nego segajo zasluge omenjene od zgoraj označenih oseb. Pa ne morem več molčati in tu je moje pojasnilo.

Rad bi na srce povedal vsem in vsakemu posebej, da nisem ničesar storil ali bil mnenja storiti, da bi za isto kdaj pričakoval priznanja, bilo to od sorojakov tukaj, bilo od domovine, še manj od vlade, ker nimam nobenih stikov in namestov, da bi v bodočnosti česa za delo pričakoval. Nikoli ni bil moj namen najmanj v tem delati, da se bo kdaj delilo priznanje in zato sedaj pišem teh par vrstic, da izrazim moje odkrito iznenadenje nad vsem tem, kar se meni prištevava in pripisuje.

Sam o sebi tega ne vidim in ne mislim kar vidijo v meni drugi. Če je res v očeh drugih na vidiku kakšna zasluga, mora biti potem v tem namreč, da imam samo dobro voljo. Ta volja pa obstoji v tem namreč, ker mi zavest narekuje, da je potreba v teh dneh in v teh časih in za tako zaslužen narod s čuječnostjo delati na vseh krajih, kjer se lahko povzdigne ime našega slovenskega ali jugoslovanskega naroda.

Zavedam se, da mi je ravno ta narod pripomogel od tega, da to lahko vsaj deloma pomagam vršiti, bolj kakor kdo drugi imam priliko. Nahajam se v sredi zaslužnega jugoslovanskega naroda, od katerega uživam spoštovanje. Kako ne bi potem rade volje storil kar in kjer je storiti mogoče! Že nad 35 let v trgovini smo si kot bratje Slovenci, Hrvati in Srbi. Med temi sem bratom brat. Iz srca v srce se med seboj razumemo. V njih srcih vidim njih značaj in njih zasluge. Srce mi narekuje, da sem dolžan zanje kaj storiti. V vseh 35 letih ni še nikoli med nami prišlo do medsebojnega nesporazuma! V tem vidim možnost, da je nam lahko biti v eni hiši in živeti kot ena družina pod imenom Jugoslovani.

Vprašali se boste mogoče, ali pa bi kdo mislil, da sem jaz mogoče na katerikoli način tega jugoslovanskega naziranja radi kakšne dobičkanosti. Naj sledi v tem na to moj odgovor, podprt z dokazi da sem jugoslovanskega naziranja iz same in čiste dolžne ljubezni do domovine, iz katere sem prišel, katera se danes imenuje Jugoslavija. Naj tu velja v dokaz to, da sem se predno se je stvorila ali ustanovila Jugoslavija, res to idejo podpiral dejansko, finančno, za kar sem izdal veliko denarne podpore "Odboru" v Londonu ki se je zavzemal za ustanovitev lastne države Jugoslavije. To sem pa storil na podlagi narodne koristi. Pred svetovno vojno se je tako silno kritikalno istočasno vlado Avstriji in razlagalo kako zatirani da smo Slovenci, da je neobhodno potreba, da se osvobodimo in da postanemo lastniki svoje države. V ta namen sem storil res, bilo v finančnem oziru, kakor tudi kjer je bilo mogoče v govoranci, da se stvari Jugoslavija. V tem vsakdo lahko ve, da nisem kot tak ničesar dobil ali pričakoval dobiti za to, le narod naj dobi, ki je po svojih zastopnikih in odborih, ter po svojih velikih mislecih, kakor so bili pokojni in veliki Krek,

Štrossmajer, Korošec, Jeglič in vsi narodni voditelji za Jugoslavijo. Moj največji učitelj biti Jugoslovani je bil pa veliki narodni borec Don Niko Gršković! On je mene dvignil, da sem postal odločen Jugoslovani za ustanovitev Jugoslavije.

Kakor je ostala Jugoslavija sem z njenim duhom ostal zvest Jugoslovani med Jugoslovani v Clevelandu, kjer sem se počutil brata med brati jaz z njimi in oni z menoj. Nekolikrat sem obiskal domovino potem, ko je že bila Jugoslavija in živil sem v domovini iskreno gostoljubje, bilo v Ljubljani, v Zagrebu ali v Beogradu. Povsod ena govorica, ki je vsem lahko razumljiva, povsod lepa narodna pesem: Srb Slovenac i Hrvat, povsod gostoljubnost, nikdo me ni nadlegoval, vsak me je za brata prižal. Kako ne bi ostal naklonjen Jugoslaviji! Kako ne bi tukaj zagovarjal idejo, da ostanim Jugoslovani vsaj z priznanjem do matere grude, ki nam je dala življenje in nas je vzgojila, da smo mogli po svetu.

V tem sem bil vedno ponosen, da sem Jugoslovani in ponosen se čutim tudi danes četudi sem ameriški državljani najmočnejše države na svetu.

Dodajam pa k temu še sledeče: Naj me vsak razume! Ničesar nimam opraviti z nobeno politiko v tem kakšna naj bo Jugoslavija ali njena vlada. Srčno pa želim, da bi Jugoslavija ostala močna in ujedinjena! Najbolj pa želim, da bi se v Jugoslaviji ohranila vera kot jo je jugoslovanski narod vedno ohranil, kar ga je storilo da je bil zmogel priti do svoje lastne države. Vse drugo, kar je še v Jugoslaviji, bilo v gospodarstvu ali v nesoglasju, prepuščam jugoslovanskemu narodu naj si sam uredi, kajti mi ne vemo kaj je za njih razmere in po njih mnenju najbolje, vse to je njihova zadeva. Bodimo do bratov Jugoslovani v domovini bratje polni želja, da bi Jugoslavija v miru in zadovoljstvu med drugimi sodržavami lepo napredovala. Nikjer, v nobeni državi ni vse vsem v zadovoljstvo in tudi ne bo, ker na tem svetu to biti ne more, pa naj to velja za državo, za društvo ali za hišo, v kateri se nahajamo. Le naša dobra volja lahko veliko pripomore do boljega sporazuma med nami. V tem je nas vseh korist in je za nas vse večji ugled. Dolžni smo vsi, da smo na sebe in na svoje ponesni bodimo na Jugoslavijo, naj ona ostane med drugimi na najboljšemu imenu, pa bo za naše brate doma prišla boljša bodočnost.

Odlikovanje za mojo malenkost je dospelo največ tudi glede Jugoslovanskega kulturnega vrta. Ko se je šlo za to, da vsaka narodnost dobi privilegije za ustvaritev kulturnega vrta, ko se je med nami pojavilo nasprotje: lastni rojaki so se dvignili in rekli: "Nak, mi nečemo s takimi skupinami" "Jugoslovanski vrt." Samo Slovenci, razdvojni zbirati finančno za stvar, katera stvar se ne more narodu predstaviti, da bo enkrat postala velika, je nemogoče. Da se rešim te zadrege se obrnem na brate Hrvate in Srbe. Do čim so tudi brati Hrvati od začetka nekoliko sodelovali, so pa bratje Srbi takoj ponudili svojo podporo za slučaj, če vrt postane jugoslovanski. Zato smo sklenili na seji, da postane vrt Jugoslovani, ker bomo ložje finančno in socialno dosegli svoj cilj, ker se je s pomočjo bratov Srbov in

deloma tudi s pomočjo posameznih bratov Hrvatov doseglo, da je danes Jugoslovanski kulturni vrt prvi, najbolj simpatičen ter dodelan in z malo izjemo tudi plačan, kar niso še drugi vrtovi.

V tem toraj je danes vse to dozorelo in kakor vidite, že rosijo cvetlice priznanj ker narod, četudi vedno tožimo, da ne daje priznanja, bodite prepričani da je narod pošten in da vse rad in pošteno poplača! Če včasih mislimo, da narod ne povrača, je v tem le naša pomota, ker pričakujemo nekaj kar zaslužili nismo. Jaz pa rečem, da sem prejel več od naroda priznanja kakor sem storil, s tem se pa čutim sedaj še bolj zadolženega narodu, za katerega bom še bolj z veseljem delal, kjerkoli mi bo mogoče, dokler mi bo usoda življenja ohranila tako čuteče srce!

Vam pa, ki ste napisali v časopisih, gg. uredniki in pa Vi spoštovana Mrs. Marija Kurnik v tako zbrani pesmi, izrekam v imenu vseh mojih zaslug in v imenu tistih, ki meni priznavajo kakšne prednosti, naj vam gre priznanje! Uredniki in pisatelji ter skladatelji pesmi, ste tisti, ki narod dvigate k sreči, če pišete iz čiste ljubezni in prepričanja za narodno korist, ali pa ga zastrupljate, če je vaše mnenje kaj drugega kakor je korist naroda! Bog živi vas, ki dobro mislite!

Anton Grdina.

Po volitvah

Cleveland, O. — Hvala Bogu, da je volivne bitke zopet enkrat konec. Izid volitev nas je pa tako presenetil, da človek ni vedel ali sanja ali kaj. Vseprek je bilo za demokrate in za Roosevelta, kar naenkrat pa kot strela iz jasnega, pa ti pove na radio, da republikanci zmagujejo. Že ob desetih zvečer je napovedal oznanjevalec republikanske zmagave. Kako je vendar to moglo biti, saj je bilo vse za demokrate, vse delavstvo A. F. of L., CIO, vse časopisje, vsi WPA delavci. S komur si govoril, vsak je bil za Sawyerja in Bulkleya. Pa ti pride tak poraz. Sawyer je bil tako gotov zmage, da si je preokoval 150 tisoč večine. Ampak na tisto sem pa vseeno rekla: le počasi, fant! Čez nekaj dni boš pa lahko rekel, za koliko glasov si zmagal.

Oh, pa kakš prijatelji delavstva so to bili, eden večji ko drugi. Kar življenje je bilo riskirali zanje — ob volitvah. Pa ga sedaj vprašaj, enega ali drugega, kaj je vse obljubil, pa bo rekel, da je že pozabil. Tako je ob vsakih volitvah. Mar so jim sedaj delavci, ko so dobili korita, ki jim jamčijo zopet brezskrbno življenje na naš račun. Mislijo si, samo da okrog nas trava rase.

No, bomo videli, ali bo sedaj boljše kot je bilo pod Daveyem. Sawyer in Bricker sta si predbacivala, da je Bricker v zvezi z Daveyem, Sawyer pa z Daveyevi pristaši. Čas nam bo pa povedal prihodnji dve leti, kako in kaj. Jaz sem za to, da se vsaki dve leti drugega izvoli. Ako je eden večkrat izvoljen, si pa že misli, da je cel diktator. Če bi bili pravični ljudje pri vladi, bi jim še denar ostajal, kolikor milijonov ga pride v blagajne. Pa ga še vedno le zmanjkuje. Takle ptiči ti napravijo mizerijo, da morajo potem vsi ljudje trpeti.

Ako čitamo pisanje tehnokratov, si moramo nehoti misliti, da zna tudi v Ameriki priti čas, da bo sam prag ostal, kakor v Čehoslovakiji. Mi seveda tega ne bomo doživeli, ker smo že v letih. Bog zna, kaj še pride. Pozdrav!

Naročnica.

ZAPISNIK

redne 9. konvencije Slovenske dobrodelne zveze, dne 12. septembra 1938, v Slovenskem narodnem domu na St. Clair Ave., Cleveland, Ohio.

(Nadaljevanje)

Br. Levstek oporeka br. Lokarju in se strinja z Penkotom, ker ta odbor itak dobi še posebej plačano od cenitev.
Br. Lokar vpraša za pojasnilo. Br. Abram mu pojasni.
Br. Dolenc oporeka br. Vehovcu češ, da ga ni nihče silil v odbor.
Br. Branisel predlaga konec debate in preidimo na glasovanje. Podpirano in sprejeto. Za odborov predlog glede plač fin. odbora je bilo oddanih za 87 proti 1 glas.
Br. Pucelj vpraša kdo trpi cenilne stroške ali prosilec ali Zveza?

Gl. tajnik pojasni, da jih trpi prosilec in na vprašanje br. Kozjana pojasni, zakaj so cenilni stroški tako visoki. Vzrok temu je, ker država zahteva, da mora biti vsako posestvo na katerega se misli posoditi, tudi slikano. Zato tako veliki stroški.

Br. Skuly predlaga, da naj vsako posestvo cenijo trije fin. odborniki. Br. Ponikvar bi rad vedel, kje se bo dobil denar za kritje teh stroškov, ker če bomo še bolj obremenili prosilce, ne bodo hoteli iskati posojila pri nas, ampak ga bodo tam, kjer ga bodo dobili ceneje.

Br. Geo. Turek predlaga, da ne bo preveč stroškov, naj cenita samo dva odbornika (finančna) za vsako posestvo.

Br. Kushlan predlaga, da naj se ta točka glasi takole: Predsednik fin. odbora ima \$35.00 letno, ostali štirje člani fin. odbora vsak po \$25.00 letno in vsak cenilec naknadno \$2.50 od vsake cenitve. Cenita naj le dva pri enem posojilu in člani tega odbora naj se vrste pri cenitvi.

Za ta predlog je glasovalo večina proti enemu. Torej predlog sprejet.

Br. Jerkič — glede plače gl. zdravnika je odbor prišel do zaključka, da se mu plača \$750.00 letno.

Br. Pucelj pojasni, da so prišli do tega zaključka iz vzroka, da bo odpadel takozvani "piece work."

Dr. Kern poda malo pojasnila k tej točki.

Br. Skuly predlaga, da glasujemo o predlogu. Podpirano. Predlog odbora sprejet z večino proti trem glasovom.

Odbor predlaga, da se plača še vsakemu gl. odborniku po \$2.00 od vsake redne seje. Podpirano in sprejeto enoglasno.

Br. Stokel vpraša, če se to tiče vseh uradnikov. Br. Jerkič misli, da so vsi uradniki, ki se udeležijo seje tudi upravičeni do plače, ki je bila določena poprej.

Br. Abram zagovarja predlog br. Jerkiča, ker je umesten.

Br. Penko vpraša, če se tu upošteva tudi izredne seje. — Pojasnilo samo od rednih sej se plača po \$2.00. Sprejeto.

Br. Traven predlaga, da se predlog glede plače zapisnikarja poruši, ker on smatra, da to ni dovolj plače, ker sedaj je treba vse zapisnike vseh sej gl. odbora predstavljati tudi na angleški jezik, ker država tako zahteva. Podpiran.

Br. Gabrenja je mnenja, ker imajo vsi odborniki po \$2.00 od seje, (redne) tako ima tudi zapisnikar. To je mnenje odbora.

Predlog br. Travena dobil 7 glasov večina proti.

Točke: 120, 121. Sprejeti, kot predloženi.

Točka: 122. Pucelj pojasni, zakaj se je vključilo, da tajnik zveznih društev ne more biti obenem tajnik drugih podpornih organizacij.

Ses. Bradač misli, da je ta pripomba krivična, ker s tem kršimo svobodo članstva, ker če se kdo hoče zanimati za več društev naenkrat, to je njegova privatna stvar. Predlagam, da se ta dodek črta. Erbežnik podpira. Br. Centa in Br. Ponikvar zagovarjata predlog odbora, ker vidita, da je na mestu. Br. Stokel se strinja z odborom, ker ima naročilo društva v tem smislu, da noben društveni uradnik ne more biti uradnik drugih organizacij.

Br. Jerkič predlaga, da se debata zaključí. Podpirano in sprejeto.

Br. Pucelj se strinja z predlogom sestre Bradač.

Br. Trebec ugovarja in misli, če to sprejmemo, potem noben društveni uradnik ne bi smel biti član drugih organizacij. Ses. Brezovar se strinja z ugovorom.

Za predlog odbora oddanih 63 proti 18 glasov. Sprejeto.

Br. Srebot predlaga, da se beseda "nadpolovična" črta.

Br. Pucelj pojasnuje.

Sestra Tomažič predlaga zaključek debate. Podpirano. Sprejeto.

Točke: 123, 124. Sprejeti, kot predloženo po odboru.

Točka: 125. Br. Jerkič pojasnjuje. Br. Anderluh priporoča, da naj se doda, da najkasneje do vsakega 5. v mesecu. Br. Jerkič temu ugovarja.

Br. Terbižan pripominja, da naj se gleda, da se bo to točko tudi upoštevalo in izpolnjevalo, da se ne bo godilo, kot se je do sedaj.

Gl. tajnik pojasni, da ni bilo nikakih nerednosti in kaj takega kot trdi br. Terbižan, se ni nikdar vršilo.

Ses. Tomažič predlaga zaključek debate. Sprejeto.

Br. Penko, da naj se tu glasi "asesment in poročila mora poslati itd."

Br. Geo. Turek pripominja, da tajniki, ki izvršijo svojo nalogo točno, velikokrat lahko oškodujejo članstvo. Niso pa vedno smotajniki krivi zakasnitvi, dogodi se lahko, da tajnik ne more dobiti na gotove listine potrebnih podpisov ob pravem času, ker mogoče eden ali drugi društveni uradnik dela ali kaj sličnega.

Br. Zorich opominja, da če se bodo društveni tajniki držali točno, pa se bodo tudi člani naučili in bodo bolj točni.

Ses. Traven opozarja, da naj delegatje in delegatkinje ostanejo mirni na svojih prostorih, dokler se seje ne zaključí.

Br. Pucelj pojasni dodatke. Predlog sprejet z večino.

Tajnik prečita vabilo na koncert Združenih mladinskih zborov, ki ga prirede v nedeljo popoldan ob 3. uri popoldan v S. N. D. na St. Clair Ave. Pozdrav in čestitke delegaciji: odbor Jug. kulturnega vrta, zahvala Miss F. Perkins del. tajnice.

Br. Sušnik prosi, da ga zbornica oprostí od sobotnega zasedanja. Sklene se, da se ga oprostí.

Br. Trebec povabi delegacijo na večerno prireditev v S. N. D. na St. Clair Ave.

Ker je čas zborovanja potekel, predsednik zaključí sejo ob 5 in 15 minut. P. M.

Krist Stokel, konvenčni predsednik;
Frank A. Turek, konvenčni zapisnikar.

(D dalje na tretji strani)

Skrivnosti ruskega carskega dvora

ROMAN

— Kot razbojniška druhal se vržejo policaji nad mojo imovino. Uničevali so moje pohištvo, uničevali so, kar sem si pridobil z dolgoletno marljivostjo.

— Toda vse je bilo zaman. Vladimira niso našli. Tedaj me potegne Ašinov v kot, nastavi mi revolver na čelo ter reče:

— Priznaj, kje je deček, ki si ga sprejel v svojo hišo.

Jaz se mu zasmejem v obraz.

— Mar misliš, da me boš z grožnjami prisilil, da priznam? Motiš se, ubožec, dečka ne bo deš našel.

— Podzemeljska ječa Petropavlovske trdnjave te bo spametovala! — mi odgovori.

— Nato ukaže svojim ljudem, da me odpeljejo.

— Privedli so me sem. Sami ste slišali, kako so me mučili, da mi izsilijo priznanje. Mislim, da se ne motim, da me je v zadnjem hipu odvrnilo vaše trkanje od priznanja.

— Veselim se, da ste bili tako srčni. — Toda povejte mi, kje se nahaja Vladimir? — Kje ste ga skrili, da ga policija ne more najti?

Lekarinar Janicki se nasmeje. — Kakor mi vi niste hoteli priznati, ali ste v resnici abbe Fallieri, tako vam tudi jaz nočem izdati svoje skrivnosti.

— To mi ugaja, — odvrne duhovnik. — Vidim, da znate čuvati tajnosti. — Toda pozno je že, dovolj sva govorila. Gotovost ste utrujeni po tolikih mukah; pojdite spat.

Janicki toplo stisne roko svojemu prijatelju. — Nato se prerine skozi odprtino v svojo celico, ter se vrže na svoje slabo ležišče.

V par minutah je zaspal.

V podzemeljskih celicah je bilo vse mirno. Vlada je smrtna tišina. Samo od časa se je zaslišal kakšen krik umobolnih jetnikov in eolični šum Neve, ki je polagoma prodirla v celice nesrečnežev.

Noč je minevala, a za ne-

DOBER PREMAG IN DRVA

Debite pri

SEDMAK

MOVING

6506 St. Clair Ave. Henderson 1920

AUGUST KOLLANDER

6419 St. Clair Ave.

v Slovenskem Narodnem Domu

PRODAJA parobrodne letke za vse prekomorske parnike;

POSILJA denar v staro domovino točno, po dnevni cenah;

OPRAVLJA notarske posle.

Kollander ima v zalogi tudi jugoslovanske znamke.

Kadar potrebujete fino žensko suknjo, samo pokličite ali pišite na

BENNO B. LEUSTIG-A

1034 Addison Rd.

TEL. ENdicott 3426

kateri prodaja fine STERLING suknje, kakor tudi kožuhaste suknje (fur coats), direktno iz tovarne, po veliko nižjih cenah kakor kje drugje.

VLOGE v tej posojilnici

so zavarovane do \$5000 po Federal Savings & Loan Insurance Corporation, Washington, D. C.

Sprejemamo osebne in družinske vloge

Plačane obresti po 3%

St. Clair Savings & Loan Co.

6235 St. Clair Ave. HEND. 5670

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

srečne žrtve, ki so sedeli v tej strašni ječi, je pomenila korak bliže grobu.

Duhovnik Fallieri je poslušal šum vode.

— Voda se dviga in pada, — zamrmra on, — toda izračunal sem, da ne more biti več daleč dan, ko bo Neva zopet vse preplavila.

— Tedaj bo nas vse rešila naših muk. — Natančno nisem mogel izračunati dneva, toda vem, da ni več daleč.

On si podpre glavo z rokami.

— Zakaj živim? Ali ne bi pozdravil smrti veselo kot svoje- ga osvoboditelja vseh teh muk?

— Toda ne gre samo za mene. Žal mi skrivnosti, ki bo z menoj izginila v grobu.

— Tukaj čepim, životarim že štirinajst let v tej podzemeljski ječi, a lahko bi onega, ki me reši, nagradil z nezasišanim bogastvom!

Duhovnik gre k svojemu ležišču.

— Naj bo! — vzkligne. — Naj propade moja skrivnost z mano! Naj ostane blago za vedno neodkrito!

Carjev duhovnik

Carjev duhovnik in spovednik brat Evstahij je bil brez dvoma ena izmed najvplivnejših oseb v Rusiji.

Znano je bilo, da ga car uboga in stoji pod njegovim vplivom. Radi tega je bilo razumljivo, da se je vsak oni laskal bratu Evstahiju, kdor je hotel doseči karkoli v carski palači.

Mali Evstahij je to dobro vedel, in često se obnašal, kot da vlada nad Rusijo. V svoji elegantni hiši, ki je stala blizu carske palače, je imel avdienco, do katerih dostop ni bil lahek.

Da pokažemo čitatelju, kakšni so bili ljudje, ki so se trudili, da bi ugajali bratu Evstahiju, je dovolj, da povemo, da se je ravnokar nahajal v pred-sobi carjevega spovednika Ivan Kardov.

Razgovarjal se je s pomočnikom brata Evstahija z nekim velikim, suhim menihom.

— Ne morem vas sedaj prijaviti, — reče menih obotavljajoč se. — Pobožni brat mi je izrečno ukazal, da ne sputim nikogar k njemu. Današnji dan želi preživeti v molitvi.

— Toda jaz moram govoriti z njim — vzkligne Kardov nestrpno. — Pojdite, brat v Kristusu, pojdite in povejte, da je Ivan Kardov tu.

— Mislim, da vas brat ne bo sprejel, — odvrne menih. — Toda jaz bom poskusil.

Po nekaj minutah se menih vrne.

— Brat Evstahij vas bo izjemenoma sprejel. — Izvolite vsotopiti.

Kardov gre skozi vrsto elegantno urejenih sob, po katerih je izgledalo, da stanuje tukaj kakšna operna pevka, a ne duhovnik.

Brat Bernard odpre sprejemno sobo.

Ta se je zelo razlikovala od drugih. Slična je bila samostanski celici. Razen velike, priproste pisalne mize je bila v sobi samo še postelja.

Brat Evstahij je šel svojemu gostu ljubeznjivo nasproti.

— Bog naj blagoslovi vaš prihod v mojo hišo, Ivan Kardov, — reče on in zapre vrata za hišo gostom. — Kaj je privedlo vseмогоčnega Kardova v mojo pripristo hišo?

— Ne imenujte me tako, častiti brat, — odgovori Kardov.

—

—

— Ako je razen carja, ki ga vsi ljubimo in ki mu želimo dolgega življenja, še kdo, ki je vseмогоčen, potem ste to vi, carjev duhovnik!

Brat Evstahij povese glavo.

— Brez dvoma vas je privedla neka želja?

— Zadel ste! Oh, brat Evstahij, pogledajte me. Jaz sem nesrečnež, ki je padel v carjevo nemilost.

— Ivan Kardov je padel v nemilost? Kardov, ljubljene Aleksandra II.? Ne, to ni mogoče!

— Verjemite mi, žal je resnica!

— Zašlo je solnce, ki me je do sedaj obsevalo. Bojim se, da mi ne bo nikdar več zasijalo.

— Karkoli morem storiti za vas pri visokem gospodarju, bom storil. Toda povejte mi, kako se je zgodilo, da vam Aleksandar II. ni več naklonjen?

Ivan Kardov pove bratu Evstahiju, kako je razjezil carja s tem, da je odstranil malega Vladimira in kako mu do sedaj ni uspelo najti dečka.

— Car mi je postavil rok in ta je pretekel, — reče on. — Ne morem prinesti dečka, kakor mi je car ukazal, toda lahko mu prožim dokaz svoje brezkončne vdanosti.

— Nedavno sem zgrabil nekega prokletega nihilista ki je eden izmed najhujših sovražnikov carske hiše. Zaprl sem ga v Petropavlovsku trdnjavo.

— Seveda je bil moj namen, da sporočim to osebo. Njegovemu Veličanstvu ter sem prosil za avdienco. Drugače me je vedno takoj sprejel, kadar sem prišel, s kakšno važno vestjo. Toda tokrat me je dal vprašati po svojem komorniku, ali mu prinašam otroka ali ne. Ko sem moral priznati, da otroka še nisem našel, mi je sporočil Njegovo Veličanstvo, da se ne zanima za nobeno drugo vest od mene.

— Poln obupa sem pohitel k vam, brat Evstahij, in vas zaklinjam, da mi pomagate doseči carjevo milost. Pojdite k njemu, povejte mu, da se mi je posrečilo zgrabiti nevarnega nihilista, povejte mu, da sem

njegov zvest sluga, ki je pripravljen žrtvovati svoje življenje.

Carjev duhovnik se je igral z briljantnim prstanom na mezinu, ki je imel vrednosti trinaestopne hiše.

Prstan je bil carjev dar.

— Rad vam ustrezem, Ivan Kardov, — reče on, — toda prej morava razčistiti neki stari račun.

Kardov se prestraši.

— Upam, da se ne sardite name s kakšnega razloga.

— Imel bi vsekakor dovolj vzroka — odgovori brat Evstahij, — spominjali se bode, da ste napravili nedavno v nekem samostanu hišno preiskavo in to zato, ker ste sumili, da tam ponarejujejo denar.

— Bilo je res tako, — vzkligne Kardov. — Našli smo popolnoma urejeno delavnico in veliko množino ponarejenih bankovcev po sto rubljev.

— Da, našli ste vse to, toda ne razumem, da ste napravili radi te malenkosti takšen hrup! Menihi so se bavili s tem poslom, da si preganjajo dolg čas a nesrečni slučaj je spravil ponarejene bankovce med narod.

— Tedaj sem vas prosil po neki osebi, da potlačite to zadevo. Toda vi ste se hoteli izkazati in istega večera so se nahajali vsi prebivalci samostana v ječi.

Policiskemu ravnatelju se pokaže znoj na čelu. Vedel je, da je brat Evstahij nepomirljiv.

— Obdolžili ste menihe radi ponarejevanja bankovcev in poslali so jih v Sibirijo. Sedaj trpijo v nekem sibirskem rudniku in jaz vam priznavam, Ivan Kardov, da mi je neznost misel, da se nahajajo moji pobožni brati skupaj z navadnimi zločinci.

— Vsi obsojeni menihi do zadnjega, — odvrne Kardov, — bodo v par tednih odpuščeni iz rudnika.

Brat Evstahij zadovoljno pokima z glavo in vpraša:

— Ali mi lahko to potrdite s prisego? Kardov?

— Prisegam vam, brat!

— Dobro torej. Odpeljal se bom takoj k carju, da govorim

z njim.

Čez četrte ure je odšel Kardov iz duhovnikove hiše. Dosegel je to, kar je hotel.

Brat Evstahij ni dolgo ostal sam.

Cim se je Kardov poslovil, mu javijo lorda Rochestera.

— Ah, to je bogat, pobožen Anglež, — zamrmra Evstahij. — Slišal sem o njem. Ubil si je v glavo, da obišče kaznjence v ječah in nato vse to opiše v svoji knjigi.

— Že sinoči je bil pri meni ter mi izročil pismo opatice samostana pri Srcu Matere Božje, v katerem mi priporoča bogatega in uglednega bratelja cerkve ter me prosi, naj podprem njegov namen.

— Nikakor ne bi bilo dobro, če bi narod izvedel vse skrivnosti Petropavlovske trdnjave. Toda lord mi je zatrjeval, da bo knjiga izšla v angleškem jeziku in da ne bo izdal, na kakšen način je izvedel za vse to, kar skriva ječa.

Na vsak način bo čisto dobro, ako inozemstvo opomni carja! Četudi so zločinci, vendar je strašno vedeti, da se nahajajo sredi Petrograda ljudje, živi zakopani!

— Privedi lorda, brat Bernard.

Nekaj minut nato je stal pred duhovnikom visoki Anglež, rdečkasto sive brade, ostrega nosa in blagih oči.

Gospodar mu ponudi stol.

— Vem, zakaj prihajate, lord Rochester, — reče on. — Prišli ste po odgovor na svojo prošnjo.

— Tako je, — odvrne Anglež. — Upam, pobožni moj brat, da mi je ne bode odbili.

— Prehodil sem že polovico sveta in povsod mi je uspelo prodreti v ječe v te hiše bede in trpljenja. Moje delo bi bilo nepopolno, če ne bi mogel videti Petropavlovske trdnjave.

— V Angliji pripovedujejo strašne stvari o tej ječi, o tej grozi pod Nevo. — Moram jo videti, brat Evstahij, moram!

— Znano vam je, da me ne vodi radovednost, temveč znanost. — Ali ni naloga krščanstva, da prinese luč tudi v najtemnejše dele sveta?

— Vi imate prav, lord, — od-

govori carjev duhovnik. — Pripravljen sem vam izpolniti vašo željo, toda pod enim pogojem.

— Požar je pred kratkim uničil kazanjso cerkev. Nima mo denarja, da bi jo zopet zgradili, ker naša sveta cerkev še ni nikdar potročila toliko denarja kot sedaj.

— Pripravljen sem — odvrne lord Rochester, — da izročim cerkvi v ta namen dva-

set tisoč funtov sterlingov.

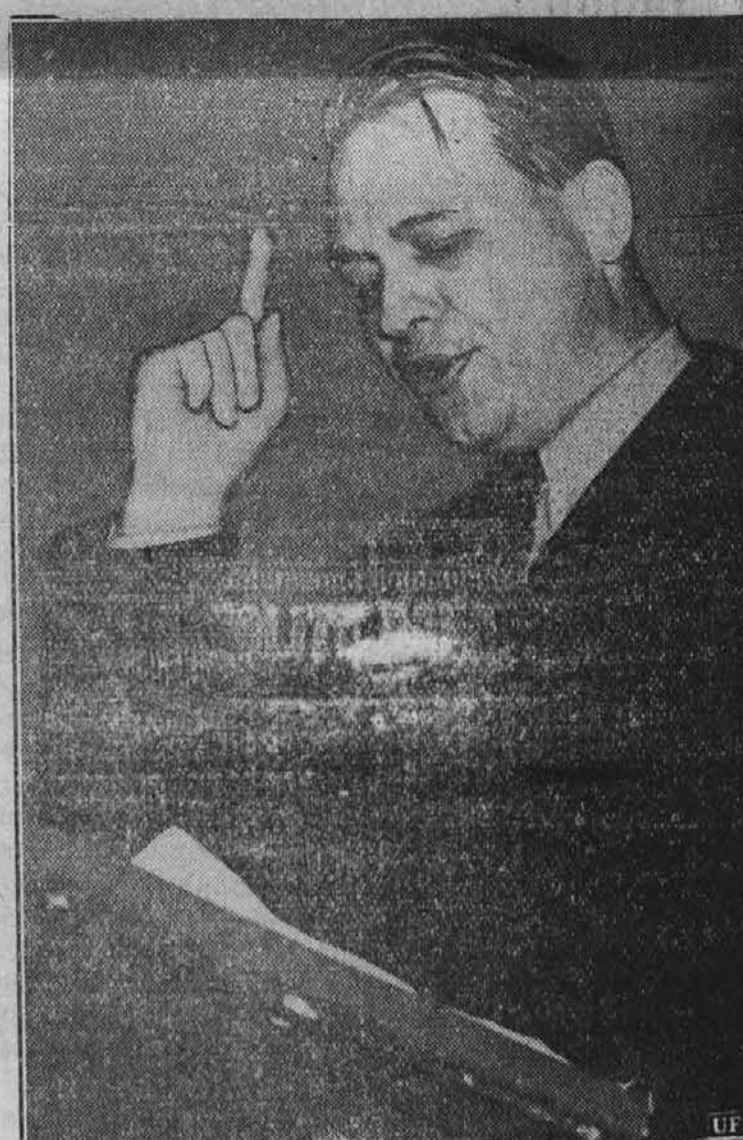
— Bog vas bo poplačal za vašo požrtvovalnost! — vzkligne duhovnik, ki se ni niti najmanj nadejal tako visoke vsote.

— Še danes bom brzojavno ukazal angleški banki, da izplača to vsoto. Toda sedaj vas, pobožni brat, prosim, da se ne obotavljate dalje in date dovoljenje. Kličejo me važni opravki v Rim.

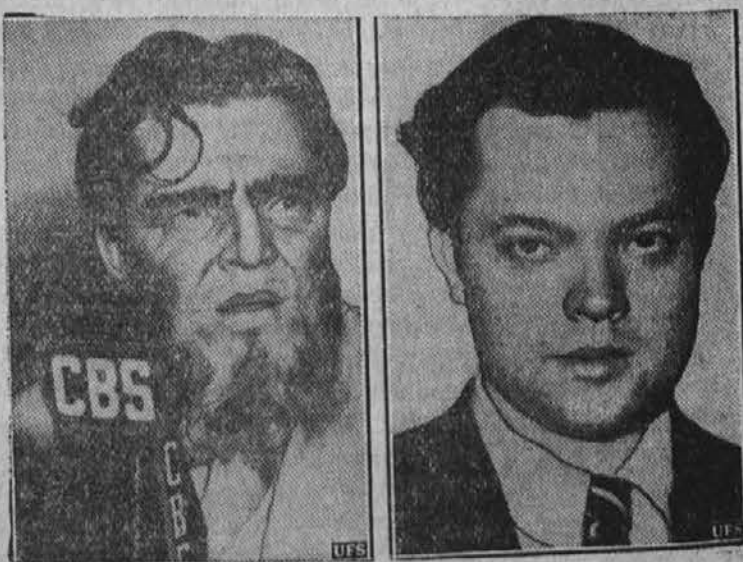
(Dalje prihodnjič)

Well, ne bo slabo kosilo za Zahvalni dan. Bobbie Loescher, star dve leti je kaj ponosen na svojega gosjaka, ki potegne 38 funtov žive vage in ki je šampijon med ameriško perutnino.

Martin Dies, načelnik senatnega odseka, ki preiskuje aktivnosti tujecencev v Ameriki, zlasti komunistov. Dies je obdolžil michiganskega guvernerja Murphya, da je ščitil komuniste, kar je morda imelo za posledico, da je Murphy pri zadnjih volitvah propadel.

Orson Welles, ki je oni dan po radiu vznemiril Ameriko češ, da je sovražnik napadel deželo. Na desno je njegova prava slika, na levo je pa maskiran kot "The Shadow."

Na Češkem imajo tudi nekaj WPA. Tukaj vidite armado brezposelnih delavcev, ki gredo na delo k vladnemu projektu.

Vojaska konjenica je prišla že skoro ob vso veljavo. Tukaj vidite vojake od ameriške konjenice, ki napada sovražnika ne v divjem galopu na iskrem konjiču, vihteč v desnici bričko sabljico, ampak se lepo komodno peljajo v tankih.